



עפ"ת 61124/01/22 - דיאא ח'לאילה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 61124-01-22 ח'לאילה נ' מדינת ישראל 14 אפריל 2022

תיק חיצוני: 90509573177

לפני כבוד השופט אינאס סלאמה

המערכת דיאא ח'לאילה

נגד

המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת ר' פרסון) בהמ"ש 11693-11-21 מיום 12.1.2022

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה בתיק המ"ש 11693-11-21 מיום 12.1.2022 במסגרתה דחה בית משפט קמא את בקשתה של המערערת להארכת המועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 90509573177 (להלן גם: "הדו"ח"), אשר ייחסה למערערת עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בתאריך 1.8.2017.

2. בבקשה להארכת המועד שהגישה המערערת לבית המשפט קמא (אשר מנוסחת רובה ככולה בלשון זכר), התבקש בית המשפט להאריך את המועד להישפט חרף חלוף הזמן, משנטען כי הדו"ח לא נמסר למערערת מעולם וכי נודע לה עליו "רק כאשר ניגשה למשרד הרישוי לצורך חידוש רישיונה". נטען, כי במקרה בו לא התאפשרה מסירת דבר דואר רשום וכשאישור המסירה חזר בציון המילים "לא נדרש", אין הדבר מלמד בהכרח כי הדואר נמסר לנמען וכי לא מדובר באישור מסירה כדין. זאת, בהעדר פירוט של פרטי הדואר ותאריך הביקור.

עוד נטען לגופו של עניין, כי במועד ביצוע העבירה החזיק ברכב אדם אחר, המבקש להסב את הדו"ח על שמו. יוער, כי בניגוד לנאמר בבקשה, לא צורפו לה תצהירים של המערערת ושל ה"נהג" האחר.

3. בהחלטתו, כאמור, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, תוך שקבע כי "משלוח הדו"ח באמצעות דואר רשום מקים 'חזקת מסירה', כאשר על הנמען מוטל הנטל להוכיח כי לא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו". בענייננו, דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש", משמע "מדובר בהמצאה כדין", וכאשר המערערת "לא הוכיחה כי לא קיבלה את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בה ובנסיבות אלה לא

עמוד 1



עמדה בנטל להפריך את חזקת המסירה".

בית המשפט הוסיף וקבע, כי המערערת לא העלתה נימוק אחר המצדיק הארכת המועד כמבוקש, כאשר הטענה כי אדם אחר נהג ברכב אינה מהווה עילה מוצדקת להארכת המועד משלא הגישה המערערת את הבקשה במועד, "אלא למעלה מארבע שנים מיום ביצוע העבירה". בית המשפט קמא גם ציין כי לבקשה לא צורף תצהירו של הנהג בפועל.

4. המערערת מאנה להשלים עם החלטת בית המשפט קמא. בהודעת הערעור חזרה על טענותיה כפי שנטענו לפני בית המשפט קמא, הן לעניין נסיבות אי מסירת הדואר והן לעניין החשש מפני עיוות דין, גם בשים לב לטענה כי אדם אחר נהג ברכב. המערערת הפנתה לפסיקה מגוונת אשר תומכת, לדידה, בעתירתה להארכת המועד.

בדיון לפניי חזר ב"כ המערערת על נימוקי הערעור. לטענתו, "עם אישור מסירה כזה, איך המערערת תדע על קיום הדו"ח? זה לא נדרש. למי פנו לפני שהחזירו את זה למשטרה, לאיזה דיא חלילה?". נטען, כי תיבת הדואר לא שייכת למערערת. בהמשך לטענה זו, ב"כ המערערת ביקש שהות על מנת לבדוק אם תיבת הדואר אכן שייכת לה.

5. ב"כ המשיבה התנגד לערעור וציין, כי על פי הרישום הפלילי, הקנס מושא הדו"ח **שולם** ביום 18.10.2018. "זאת אומרת שגם אם יבוא חברי ויטען שזו לא תיבת הדואר לא שלה, הדוח בעצם שולם, מה שמוכיח על ידיעה וגם שיהיו". לציין, כי ב"כ המערערת הלן על כך שטעון זה של המשיבה לא עלה בבית המשפט קמא.

6. על מנת לאפשר לב"כ המערערת לברר את הזיקה בין תיבת הדואר למערערת ולהודיע עמדתו, נקבע התיק לעיון פנימי. עוד קבעתי, כי "בנוסף, נוכח הטענה כי הדוח שולם, ואף שהטענה לא עלתה בבית המשפט קמא, אם כי לא ניתן להתעלם ממשמעותה כלפי המערערת, ב"כ המערערת ייקח אף עובדה זו בחשבון לקראת הודעתו שתוגש לבית המשפט".

במסגרת ההודעה שהוגשה לתיק בית המשפט, צורף תצהיר של המערערת לפיו "תיבת הדואר שמספרה רשום על גבי אישור המסירה הסרוק לתיק, אינה קשורה אליי, אינה בבעלותי ואינה בשליטתי". בתצהיר ובהודעה אין ולו מילה אחת לעניין תשלום הדו"ח.

דין והכרעה

7. לאחר שנתתי דעתי להודעת הערעור על נספחיה ולטענות הצדדים לפניי, ולאחר שעיינתי בתיק של בית



המשפט קמא, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.

8. בהתאם לסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), עם תשלום הקנס רואים את מקבל ההודעה (הודעת תשלום קנס), "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו".

9. בפסיקה נקבע, כי הארכת המועד להישפט בנסיבות מעין אלו אפשרית, במקרים מיוחדים ובנסיבות חריגות ביותר. בכגון דא, לא שוכנעתי כי המקרה דנן נמנה עם אותם מקרים המצדיקים הארכת המועד להישפט חרף תשלום הקנס.

10. כזכור, אישור המסירה של הדו"ח חזר בציון "לא נדרש". הדבר מקים חזקת מסירה כדין, שכן יש בו להעיד על הימנעות מקבלת דבר הדואר. הנטל להוכיח כי הדואר לא התקבל אצל הנמען מסיבות שאינן תלויות בו מוטל על שכמו של הנמען עצמו. ייאמר מיד, כי המערערת לא עמדה בנטל זה. ודוק, תשלום הדו"ח כשלוש שנים לפני הפנייה לבית המשפט קמא, יש בו כדי להוות הוכחה כי המערערת קיבלה את הדו"ח לידיה כדין או לכל הפחות ידעה עליו זמן רב לפני הפנייה לבית המשפט קמא, שכן אחרת, הדו"ח לא היה משולם. אם כן, מעבר לחזקה הקבועה בסעיף 229(ח) לעיל, קיימת אינדיקציה ברורה לעניין ידיעתה של המערערת.

משניתנה לה הזדמנות להתייחס לכך, מאחר והנושא עלה רק בפניי, בחרה המערערת למלא פיה מים ולא להתייחס לעניין זה במסגרת תצהירה שהונח לפניי לאחר הדיון. הדברים מדברים בעד עצמם ואין לי אלא להסיק מכך שאין למערערת כל הסבר אחר לעניין התשלום, מלבד ההסבר ההגיוני המתבקש והוא כי המסירה של הדו"ח בוצעה כדין.

אין אפוא בטענה כי תיבת הדואר אינה שייכת למערערת, כדי לסייע בסתירת החזקה, שכן חזקת המסירה לא רק שלא נסתרה, אלא אף קרמה עור וגדים לכדי עובדה ממש, נוכח תשלום הדו"ח.

11. גם לעניין הקביעה כי המערערת לא הצביעה על "נימוק מיוחד אחר המצדיק הארכת המועד", לא מצאתי כי שגגה נפלה תחת ידו של בית המשפט קמא. אין די בטענה כי מאן דהוא אחר נהג ברכב. העלאת טענה זו בחלוק למעלה מארבע שנים אין בה כדי להעיד על חשש מפני עיוות דין. על אחת כמה וכמה משלא צורף תצהיר של ה"נהג", אלא רק עותק רישיון הנהיגה שלו.

למעלה מהצורך אציין, כי במקרה זה נוכח השיהוי הרב ביותר בפנייה לבית המשפט, אף לא היה בצירוף תצהיר ה"נהג" כדי לסייע (ראו והשוו רע"פ 6942/20 ג'ראיסי נ' מדינת ישראל (3.11.2020); וכן רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)).



12. השורה התחתונה מכל האמור, היא שדין הערעור להידחות.

ניתן היום, י"ג ניסן תשפ"ב, 14 אפריל 2022, במעמד הצדדים.